

DAVID YOUNG

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

David Young: *Σκοτεινό κράτος*
Τίτλος πρωτοτύπου:
David Young: *A darker state*

ISBN 978-960-04-5129-0

Μετάφραση: Φίλιππος Χρυσόπουλος
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *David Young*, 2017

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • [www.facebook.com / kedros.gr](http://www.facebook.com/kedros.gr)

e-mail: books@kedros.gr

Για τον Όλιβερ Μπερλάου

1

Σεπτέμβριος 1976

Στραουσμπέργκερ Πλατς, Ανατολικό Βερολίνο

Το κρύο αεράκι του Σεπτεμβρίου δροσίωσε το ελαφρά μαυρισμένο πρόσωπο της oberleutnant* της Αστυνομίας του Λαού Κάριν Μίλερ, που συγκράτησε με κόπο τα ξανθά μαλλιά της για να μην μπουν στα μάτια της καθώς κοίταζε το ρολόι της για τρίτη φορά μέσα σε ένα λεπτό. Παρότι η ώρα είχε πάει ήδη και πέντε, δεν έβλεπε πουθενά τον προϊστάμενό της, τον oberst Ράινιγκερ, παρά τις προτροπές του ότι έπρεπε να είναι ακριβής στο ραντεβού τους.

Η Μίλερ δεν ένιωθε και πολύ oberleutnant εκείνη τη στιγμή. Παρότι είχαν περάσει μόλις λίγοι μήνες από τη λύση της τελευταίας υπόθεσής της στη Χάλε-Νόιστατ, κόντευε να ξεχάσει πώς ήταν να είναι αστυνομικός, πόσο μάλλον επικεφαλής μιας ομάδας του τμήματος ανθρωποκτονιών στη hauptstadt, την πρωτεύουσα. Εδώ και κάποιες βδομάδες έπαιζε τον ρόλο της μητέρας που έμεινε στο σπίτι, κάτι σπάνιο στη μικρή δημοκρατία τους, όπου τα μωρά στέλνονταν σε βρεφικούς σταθμούς σχεδόν από τη γέννα και οι μητέρες επέστρεφαν γρήγορα στη δουλειά.

Καθώς στεκόταν εκεί, στη βόρεια έξοδο του υπόγειου σιδηρόδρομου στη Στραουσμπέργκερ Πλατς, ένιωθε μια τρομερή λαχτά-

* Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει γλωσσάρι με τις γερμανικές λέξεις που απαντούν στο κείμενο. (Σ.ζ.Μ.)

ρα για τα δύο δίδυμα μωρά της, που τα είχε αφήσει στο σπίτι. Ένα πραγματικό σφίξιμο στην καρδιά. Κι ένα άσχημο προαίσθημα ότι αυτό που ήθελε ο Ράινγκερ δεν θα ήταν καλό για τη νέα οικογενειακή ζωή της. Για τα μικρά θαύματά της – τη Γιανίκα και τον Γιοχάνες – τα μωρά που επί τόσα χρόνια τόσοι γιατροί της είχαν πει ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει.

Ξεροκατάπτε, κάλυψε με το χέρι τα μάτια της από τον ήλιο και κοίταξε ανατολικά, κατά μήκος της Καρλ Μαξ Αλέε, θαυμάζοντας τη μεγαλοπρέπειά της. Ναι, η Λαϊκή Δημοκρατία δεν ήταν τέλεια. Οι μέθοδοι του Υπουργείου Κρατικής Ασφάλειας που είχε συναντήσει στην προηγούμενη έρευνά της στα αναμορφωτήρια, και μετά στην έρευνα για τα εξαφανισμένα παιδιά της Χάλε-Νόιστατ, την είχαν κάνει να νιώθει άβολα για την τόση ευθυγράμμιση της με το κράτος. Εκείνη η μεγαλειώδης λεωφόρος όμως, με τα πανέμορφα, διακοσμημένα με πλακάκια κτίρια που θύμιζαν τούρτες και στις δύο πλευρές, ήταν η απόδειξη όλων των καλών που είχε το σοσιαλιστικό σύστημα. Στο Παρίσι, για να μείνεις σε ένα τέτοιο διαμέρισμα έπρεπε να πληρώσεις μια περιουσία. Στο Ανατολικό Βερολίνο, όσο κι αν τα υψηλόβαθμα στελέχη τού Κόμματος είχαν προτεραιότητα, μπορούσαν να μείνουν σε αυτά και απλοί εργάτες. Οι γυναίκες των ερειπίων, για παράδειγμα. Σε εκείνες τις ηρωίδες, που μετά τον πόλεμο είχαν καθαρίσει τόνους ολόκληρους από συντρίμια στα ερείπια του Βερολίνου για να βοηθήσουν στο χτίσιμο μιας νέας πρωτεύουσας, είχε δοθεί προτεραιότητα για να πάρουν εκείνα τα διαμερίσματα. Παλάτια των φτωχών τα έλεγαν, και η Μίλερ καταλάβαινε γιατί.

Έκανε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών για να κοιτάξει στην αντίθετη πλευρά, προς το κεντρικό Βερολίνο και τον τηλεοπτικό πύργο και, πέρα από αυτόν, προς το Αντιφασιστικό Τείχος Προστασίας. Στο μεγαλοπρεπές σιντριβάνι στο κέντρο της Στραουσμπεργκερ Πλατς ο άνεμος μαστίγωνε το νερό και σκόρπιζε ψιλές σταγόνες σε ολόκληρη την πλατεία. Η Μίλερ εισέπνευσε τον υγρό

αέρα και άφησε τις μικρές ψιχάλες να νοτίσουν το πρόσωπό της. Στα σημεία όπου ο ήλιος έπεφτε στους πίδακες του νερού έβλεπες να σχηματίζονται μικρά ουράνια τόξα. Μόνο που η καμπύλη τους δεν ήταν πλήρης, καθώς πήγαιναν και έρχονταν ακολουθώντας τη ροή του νερού από τις αντλίες.

Μέσα από ένα τέτοιο ουράνιο τόξο είδε έναν υπέρβαρο μεσήλικα άντρα να πλησιάζει. Με το κεφάλι κάτω, περπατούσε σαν πιγκουίνος. Κάθε τόσο τίναζε τις μικροσκοπικές σταγόνες από τις επωμίδες του, περισσότερο – χωρίς αμφιβολία – για να τραβήξει την προσοχή στον βαθμό του παρά για να τις διώξει πραγματικά. Αυτό έλεγε τουλάχιστον για τον Ράινγκερ ο παλιός βοηθός της, ο Βέρνερ Τίλσερ. Ο *unterleutnant* Βέρνερ Τίλσερ θεωρούσε τον διευθυντή της Αστυνομίας του Λαού πομπώδη και ανιαρό. Η Μίλερ, από την άλλη, μάλλον τον συμπαθούσε, και καθώς εκείνος πλησίαζε, στο πρόσωπό της απλώθηκε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Κάριν, φαίνεσαι μια χαρά», της είπε ο Ράινγκερ χαμογελώντας εξίσου πλατιά καθώς έσφιγγε το χέρι της. «Σου ταιριάζει η μητρότητα».

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη, σύντροφε oberst», είπε γελώντας η Μίλερ. «Το ακούσατε στο τηλέφωνο χθες το βράδυ. Η κατάσταση στο διαμέρισμα είναι χασοτική αυτή την εποχή».

Ο Ράινγκερ της είχε τηλεφωνήσει στην ειδική αστυνομική γραμμή του διαμερίσματός της στη μέση ενός οικιακού χάους, ενώ τα δύο μωρά έκλαιγαν ασταμάτητα. Στο μικρό δωάρι διαμέρισμα τα πράγματα ήταν πολύ στριμωγμένα: εκτός από την ίδια, ζούσαν εκεί ο νοσοκομειακός γιατρός φίλος της, ο Έμιλ Βόλενμπουργκ, τα δίδυμα και, για να τα φροντίζει, η γιαγιά της, η Χέλγκα.

Ο Ράινγκερ έκανε μια κίνηση με το χέρι, σαν να μπορούσε να εξαφανίσει τα προβλήματά της ως διά μαγείας:

«Πρέπει να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για τις συνθήκες διαβίωσής σου. Ίσως να έχω μια λύση. Και συγγνώμη που άργησα λίγο. Ξέρεις πώς είναι. Είχα μια συνάντηση στο Καφέ Μόσκαου

και σκέφτηκα ότι μετά θα μπορούσα να έρθω με τα πόδια. Μάλιστα το άτομο με το οποίο συναντήθηκα ρώτησε για σένα».

«Αλήθεια;» Η Μίλερ χάρηκε που οι συνάδελφοί της στην Αστυνομία του Λαού δεν την είχαν ξεχάσει τελείως όσο διαρκούσε η άδεια μητρότητας. «Ποιος ήταν;»

«Κάποιος που, αν δεχτείς τη μικρή πρότασή μου, μπορεί να τον βλέπεις πάλι πολύ πιο συχνά».

Υπήρχε κάτι στο πονηρό χαμόγελο του Ράινικερ που έκανε αμέσως τη Μίλερ να ανησυχήσει. *Μπορεί να τον βλέπεις πάλι πολύ πιο συχνά.* Ο υπαινιγμός σήμαινε ότι αυτό θα συνέβαινε είτε εκείνη το ήθελε είτε όχι.

Κατάλαβε ότι το πρόσωπό της είχε σκοτεινιάσει, παρότι προσπάθησε να διατηρήσει μια ουδέτερη έκφραση. Οι επόμενες λέξεις που βγήκαν όμως από το στόμα του Ράινικερ δεν την εξέπληξαν.

«Ήταν η παλιά σου επαφή από το Υπουργείο Κρατικής Ασφάλειας, ο oberst Γιέγκερ».

Ο Γιέγκερ. Ο επιθεωρητής της Στάζι με τη γοητεία Δυτικογερμανού παρουσιαστή ειδήσεων στην τηλεόραση.

Ένας επιτήδειος. Ένας σκευωρός. Ένας άνθρωπος που προκαλούσε φόβο.

Ο Ράινικερ δεν έδειχνε να βιάζεται να μπει στο ψητό. Αντίθετα, στο μεσημεριανό γεύμα – κάθισαν στα εξωτερικά τραπέζια τού εστιατορίου στο βόρειο ημικύκλιο της πλατείας – συζήτησαν για τα παιδιά, με τον Ράινικερ να διηγείται ιστορίες για την πρώτη γεύση της πατρότητας χρόνια πριν και την πρόσφατη ανανέωση της εμπειρίας όταν είχε γίνει παππούς την προηγούμενη χρονιά.

Η συζήτηση μάλιστα ήταν τόσο ευχάριστη, που η Μίλερ σχεδόν ξέχασε τον φόβο που είχε νιώσει στην αρχή της συνάντησής τους, όταν είχε ακούσει ξανά το όνομα του Γιέγκερ. Όχι ότι ο αξιωματικός της Στάζι ήταν κάποιος που μισούσε. Την έκανε

όμως να αμφιταλαντεύεται. Κάποιες από τις μεθόδους του, και τις μεθόδους της υπηρεσίας στην οποία εργαζόταν, ήταν αδίστακτες, βίαιες, ύπουλες. Από την άλλη όμως, ο Γιέγκερ είχε εντοπίσει τη γιαγιά της, τη Χέλγκα, δίνοντας στη Μίλερ τη δυνατότητα να νιώσει επιτέλους ότι ανήκε κάπου, ύστερα από τόσα χρόνια μοναξιάς και αποξένωσης με τη θετή οικογένειά της στα δασώδη βουνά της Θουριγγίας. Αν μάλιστα ο Γιέγκερ επρόκειτο να ξαναμπει στην επαγγελματική της ζωή, ίσως να τον έπειθε να βρει πληροφορίες για τον βιολογικό πατέρα της, που, απ' όσο ήξερε, ήταν ένας από τους νικητές Σοβιετικούς στρατιώτες, που είχε αφήσει την έφηβη μητέρα της έγκυο τις τελευταίες μέρες του πολέμου ή λίγο αργότερα.

Στο τέλος ο Ράινγκερ ρεύτηκε, στέλνοντας τις αναθυμιάσεις του γεύματός του και της σταρένιας μπίρας που το είχε συνοδεύσει στο πρόσωπο της Μίλερ στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Εκείνη προσποιήθηκε ότι δεν το πρόσεξε. Ο Ράινγκερ σκούπισε το στόμα του με την πετσέτα, έφτυσε πάνω, και επανέλαβε την κίνηση μελετώντας τα καφετιά υπολείμματα της σάλτσας με μια περίεργη έκφραση ικανοποίησης:

«Λοιπόν, ελπίζω να το απόλαυσες όσο κι εγώ, Κάριν».

«Φυσικά, σύντροφε oberst. Σπάνια έχω την ευκαιρία να γευματίσω σε ένα τόσο καλό εστιατόριο».

«Ωραία, ωραία. Ας προχωρήσουμε λοιπόν στο επόμενο μέρος της μικρής εξόδου μας. Δεν βιάζεσαι να επιστρέψεις στο σπίτι, έτσι δεν είναι;»

«Καθόλου».

Η Μίλερ θυμήθηκε το κλάμα της Γιανίκα και του Γιοχάνες την προηγούμενη νύχτα, και πώς είχε καταφέρει η Χέλγκα να τους ηρεμήσει. Η γιαγιά της ήταν περισσότερο από ικανή να φροντίζει τα μωρά μόνη της.

«Εντάξει λοιπόν. Ας πάρουμε τα παλτά μας. Πάμε να δούμε κάτι που πιστεύω ότι θα σου αρέσει».

Ο Ράινγκερ χρησιμοποίησε ένα κλειδί για να μπει στην είσοδο μιας πολυκατοικίας ακριβώς δίπλα σε έναν από τους τέσσερις πύργους που δέσποζαν σε κάθε γωνία της Στραουσμπεργκερ Πλατς. Όλα εκεί μέσα ήταν αστραφτερά, λευκά, καθαρά, δεν υπήρχε τίποτα κοινό με τη δική της ετοιμόρροπη πολυκατοικία στη Σενχάουζερ Αλέε.

Το ασανσέρ τους ανέβασε απαλά στον όροφο – τον έκτο – που ο επέλεξε Ράινγκερ από μια σειρά μπρούντζινα κουμπιά στεφανωμένα με λαμπερό πράσινο νέον. Όταν βγήκαν, ο όροφος και οι αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες έδιναν την ίδια εντύπωση χλιδής. Αν ήταν από γυαλισμένο τοιμέντο και όχι από αληθινό μάρμαρο ή λευκή πέτρα, οι σχεδιαστές είχαν κάνει εξαιρετική δουλειά για να το κρύψουν. Η Μίλερ υποπτεύτηκε ότι τουλάχιστον ένα μέρος αποτελούνταν από αυθεντικά υλικά, παρότι ήξερε ότι η εντύπωση πως οι προσόψεις σε όλη την Αλέε ήταν πέτρινες οφειλόταν στην έξυπνη χρήση κεραμικών πλακιδίων.

Ο κρίκος με τα κλειδιά του Ράινγκερ κουδούνισε σαν παιδικό τριγωνάκι καθώς τον έβγαλε από την τσέπη του και έβαλε ένα από τα κλειδιά σε μια βαριά δρύινη πόρτα. Την άνοιξε και έκανε νόημα με το χέρι στη Μίλερ να τον ακολουθήσει, χωρίς να αποκαλύψει ακόμα ποιος ήταν ο σκοπός της μικρής ξενάγησής του.

Όταν βρέθηκαν μέσα, έκανε άλλη μια κίνηση του χεριού για να δείξει το μέγεθος του μεγάλου χολ – αρκετά μεγάλο, παρατήρησε η Μίλερ, για να χωρέσει μια τραπεζαρία. Η συγκεκριμένη έμοιαζε να είναι αντίκα. Το διαμέρισμα μάλλον ανήκε σε κάποιο υψηλόβαθμο στέλεχος του Κόμματος. Αν ήταν έτσι όμως, γιατί την ξεναγούσε εκεί ο Ράινγκερ;

«Λοιπόν, τι λες; Εντυπωσιακό, ε;»

«Σίγουρα, σύντροφε oberst».

Συνήθως η Μίλερ σταματούσε την επανάληψη των τιμητικών τίτλων ύστερα από λίγο, ακόμη και σε ανώτερους αξιωματικούς,

αλλά ήξερε ότι στον Ράινγκερ άρεσε να του υπενθυμίζουν τον υψηλό βαθμό του όσο το δυνατόν συχνότερα και δεν σκόπευε να τον απογοητεύσει.

«Ρίξε μια ματιά τριγύρω. Είναι ένα διαμερίσμα με τρία υπνοδωμάτια. Πολύ σπάνιο. Και, φυσικά, περιζήτητο. Νομίζω πως πρόκειται για δύο διαμερίσματα μαζί».

Η Μίλερ μπήκε πρώτα στο σαλόνι. Τα έπιπλα εκεί ήταν υπερσύγχρονα: ένα καμπύλο ξύλινο τραπεζάκι, ένας ασυνήθιστος ολόλευκος καναπές που έμοιαζε δερμάτινος, με γυαλιστερό σκελετό από χρώμιο. Πιο εντυπωσιακά απ' όλα ήταν τα ψηλά παράθυρα, που πλημμύριζαν τον χώρο με φως. Θα μπορούσες να πεις ότι η θέα περιοριζόταν μόνο σε μία πλευρά της Στραουσμπέργκερ Πλατς, αφού δεν μπορούσες να δεις ολόκληρη την πλατεία από εκεί. Μπορούσες όμως να δεις αρκετά: το σιντριβάνι, με τη λεπτή άλω από τους πίδακες του νερού, όπου έμπαιναν κι έβγαιναν δύο παιδιά, τους δύο επιβλητικούς πύργους στην ανατολική πλευρά της πλατείας και την αρχή της ατέλειωτης, μεγαλοπρεπούς Καρλ Μαξ Αλέε, που συνέχιζε ολόκληρα χιλιόμετρα μετά την είσοδο του υπόγειου σιδηρόδρομου ώσπου γινόταν ο δρόμος που οδηγούσε στο ανατολικότερο άκρο της Λαϊκής Δημοκρατίας και, πέρα από αυτή, στην Πολωνία.

Ένωσε συγκλονισμένη από την πολυτέλεια. Και λίγο ένοχη ταυτόχρονα, επειδή αυτή η πολυτέλεια υπογράμιζε μερικές από τις ανισότητες μιας κοινωνίας στην οποία υποτίθεται πως όλοι ήταν ίσοι. Οι *timmerfrauen* – οι γυναίκες των ερειπίων – είχαν καταφέρει πραγματικά να νοικιάσουν τέτοια διαμερίσματα;

Η Μίλερ επέστρεψε στο χολ, που οδηγούσε σε όλα τα δωμάτια του διαμερίσματος. Από εκεί φαινόταν η γωνία της κουζίνας, με τα υπερσύγχρονα εντοιχισμένα ντουλάπια. Το μπάνιο, με την ανοιχτή πόρτα, έδειχνε ότι ήταν επίσης υψηλών προδιαγραφών.

Ο Ράινγκερ είχε καθίσει στο τραπέζι της τραπεζαρίας και, για πρώτη φορά, είχε μείνει με το πουκάμισο. Το χιτώνιο με τα γυα-

λιστερά αστέρια στις επωμίδες ήταν κρεμασμένο στην πλάτη τής καρέκλας του. Μπροστά του, στο τραπέζι, ήταν απλωμένα διάφορα χαρτιά, και δίπλα ένα σιλό.

«Έλα», της είπε δείχνοντας την καρέκλα απέναντί του. «Κάθισε, και θα σου εξηγήσω τα πάντα».

Η Μίλερ συνοφρυώθηκε:

«Θα μου εξηγήσεις τα πάντα;»

Ο Ράινγκερ χαμογελούσε πλατιά, τα δόντια του ήταν ασυνήθιστα λευκά για άντρα της ηλικίας του. Η Μίλερ ήξερε ότι δεν κάπνιζε, όπως και η ίδια, και πάντοτε έριχνε βλέμματα αποδοκιμασίας στον Τίλσνερ όταν άναβε τσιγάρο. Πέρα από αυτό όμως, θα πρέπει να ξόδευε πολύ χρόνο γυαλίζοντας τα δόντια του, όπως έκανε με τα αστέρια στους ώμους του. Ή, αλλιώς, είχε βρει πολύ καλό οδοντίατρο. Ο Ράινγκερ έπιασε το σιλό:

«Ναι. Για το μισθωτήριο. Είναι μερικά πράγματα που πρέπει να σου εξηγήσω».

Η Μίλερ ένιωσε το χρώμα να φεύγει από το πρόσωπό της και ένα έντονο τρέμουλο βαθιά στην κοιλιά της.

«Εγώ... εε, ακόμη κι εμείς... δεν έχουμε τα χρήματα για κάτι τέτοιο, σύντροφε oberst. Ούτε με τον μισθό της υπαστυνόμου Α' ούτε με του νοσοκομειακού γιατρού, ούτε καν αν βάζαμε και τους δύο μισθούς μαζί, συν τη σύνταξη της γιαγιάς μου».

«Πιστεύω ότι θα ξαφνιαστείς, Κάριν. Αυτό το διαμέρισμα είναι ελάχιστα πιο ακριβό από οποιοδήποτε άλλο στη Λαϊκή Δημοκρατία. Πιο φτηνό από κάποια, για την ακρίβεια. Λιγότερο από εκατό μάρκα τον μήνα. Σίγουρα μπορείτε να πληρώσετε τόσα».

Η Κάριν ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά. Φυσικά μπορούσαν. Ουσιαστικά δεν κόστιζε περισσότερο από το διαμέρισμα στη Σενχάουζερ Αλέε. *Σίγουρα υπάρχει κάποια παγίδα. Πάντοτε υπάρχει κάποια παγίδα.* Άρχισε να ρίχνει κρυφές ματιές στο δωμάτιο, σε κάθε γωνία. Ο Ράινγκερ την κοίταξε με καχυποψία:

«Αν κάνεις αυτό που νομίζω ότι κάνεις, Κάριν, μην ανησυχείς. Το διαμέρισμα είναι της αστυνομίας. Έχει ελεγχθεί σχολαστικά για συσκευές παρακολούθησης. Είναι καθαρό».

Γύρισε ένα από τα έγγραφα ανάποδα και το έσπρωξε προς το μέρος της. Η Μίλερ είδε ότι το μισθωτήριο είχε το όνομά της, αν και ακόμα ήταν ανυπόγραφο. Αμέσως όμως παρατήρησε ένα λάθος στο δακτυλογραφημένο κείμενο που περίμενε την υπογραφή της. Έσυρε το δάχτυλό της στον βαθμό πριν από το όνομά της.

«Φοβάμαι πως υπάρχει ένα λάθος εδώ, σύντροφε oberst. Εδώ με αναφέρουν ως major. Δεν είμαι major. Είμαι oberleutnant».

«Χμ. Ναι, αυτό μπορεί να είναι πρόβλημα. Κοίτα όμως την προσυπογραφή».

Εκείνη αναγνώρισε τη γωνιώδη υπογραφή του Ράινικερ πάνω από το εκτυπωμένο όνομά του.

«Δεν φαντάζομαι να νομίζεις ότι θα υπέγραφα ένα έγγραφο χωρίς να προσέξω ένα τέτοιο λάθος, Κάριν. Αλλιώς, με υποτιμάς».

«Δ...δεν καταλαβαίνω», είπε η Μίλερ.

«Υπάρχει ένα πρόβλημα. Ή, μάλλον, υπήρχε. Ένα τέτοιο διαμέρισμα μπορεί να νοικιαστεί μόνο σε αστυνομικό με βαθμό αστυνομικού και πάνω».

«Οπότε...»

«Οπότε, ως απλή υπαστυνόμος Α', παρότι είσαι πολύ άξια, δεν θα πληρούσες τις προϋποθέσεις. Ωστόσο τα πράγματα άλλαξαν όσον καιρό έλειπες με την άδεια μητρότητας. Έγιναν, επίσης, πολλές συζητήσεις. Καταλαβαίνουμε ότι θα είναι δύσκολο να επιστρέψεις στη δουλειά και να φροντίζεις τα δίδυμα ταυτόχρονα, αν και, απ' όσα μου είπες, αντιλαμβάνομαι ότι η γιαγιά σου μπορεί να βοηθήσει πολύ, να έχει μάλιστα την πλήρη φροντίδα τους».

Η Μίλερ ένευσε καταφατικά, αλλά δεν είπε τίποτα. Ήταν πολύ σοκαρισμένη για να μιλήσει.

«Στο μεταξύ, εμείς στην Αστυνομία του Λαού θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε πλήρως τις ικανότητές σου, και καταλαβαίνουμε

ότι δεν γίνεται να τρέχεις από δω κι από κει ως επικεφαλής μιας ομάδας του τμήματος ανθρωποκτονιών».

Η Μίλερ ένωσε έναν ξαφνικό φόβο. Θα την έκαναν γραφιά. Όχι απλή γραφιά, αλλά γραφιά ως αστυνόμο Α', επικεφαλής μιας ομάδας γραφιάδων. Αν επρόκειτο γι' αυτό, θα έλεγε όχι χωρίς δεύτερη κουβέντα. Προς το παρόν όμως άφησε τον Ράινιγκερ να συνεχίσει χωρίς να τον διακόψει.

«Γίνεται λοιπόν μια μικρή αναδιοργάνωση. Όχι μόνο για τη δική σου μέριμνα, παρότι αποτελεί κι αυτή μέρος. Εδώ και κάποιο καιρό ανησυχούμε για ορισμένες ξεχωριστές ομάδες του τμήματος ανθρωποκτονιών σε διάφορες περιοχές, που λειτουργούν με τον δικό τους, μάλλον ιδιόμορφο, τρόπο. Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να συνεχιστεί κάτι τέτοιο με εξέχουσες υποθέσεις, γι' αυτό δημιουργούμε ένα γενικό Τμήμα Σοβαρών Εγκλημάτων με βάση την Καϊμπελστράσε, το οποίο θα βρίσκεται σε συνεργασία με τις ανώτερες βαθμίδες άλλων υπηρεσιών και υπουργείων. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να μπω σε λεπτομέρειες. Τα ξέρεις καλά από τις δύο τελευταίες υποθέσεις σου».

Συνεργασία με τη Στάζι. Αυτό εννοούσε ο Ράινιγκερ. Και εκεί έμπαινε στην εξίσωση ο Γιέγκερ.

Ο Ράινιγκερ βρισκόταν ακόμα στη μέση των αποκαλύψεών του, αν και χαμήλωσε τη φωνή του, παρά την προηγούμενη δήλωσή του ότι το διαμέρισμα ήταν «καθαρό».

«Θα γνωρίζεις ότι το Υπουργείο Κρατικής Ασφάλειας ενδιαφέρθηκε πολύ σοβαρά για τις δύο τελευταίες σημαντικές υποθέσεις σου. Αυτό που μπορεί να μη γνωρίζεις, λόγω του προηγούμενου βαθμού σου, είναι ότι σε μερικές παρόμοιες περιπτώσεις οι έρευνες αφαιρέθηκαν από τα χέρια της Αστυνομίας του Λαού από τις Ειδικές Επιτροπές της Στάζι, τις MfS».

Η Μίλερ συνοφρυώθηκε. Η συζήτηση είχε πάρει δυσοίωνα τροπή. Η ευθυμία του Ράινιγκερ είχε αντικατασταθεί από μια παγερή σοβαρότητα.